

Arrest

nr. 246 017 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2020 met referentenummer 89762.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN EDOM, loco advocaat P. ROBERT, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 mei 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Danli (departement El Paraiso) en bezit u de Hondurese nationaliteit. Vijf jaar geleden begon u te werken als houtbewerker in een meubelzaak op enkele minuten van uw woning. In 2015 werd u twee keer op exact dezelfde plaats overvallen door gewapende bendeleden toen u op weg was van uw werk naar huis. In augustus 2016 was u op weg naar het centrum van de stad toen u opnieuw overvallen werd. Op zaterdag 29 juli 2017 zag u hoe vier gewapende politieagenten binnenvielen in een werkplaats die tegenover uw huis gelegen was. De drie mannen die aanwezig waren in de werkplaats werden gefouilleerd en er werd een zwarte zak in beslag genomen. Twee van de drie aanwezige mannen, [E.] en [M.], twee gekende drugsgebruikers, werden aangehouden. Een derde man, [A.], slaagde erin te ontsnappen. [A.], een drugsdealer en één van de leiders van Mara 13 (M13) en die ook bekend staat onder de naam 'el abuelo', ontvluchtte de werkplaats, liep door uw huis en ging langs de andere kant van uw woning naar buiten. Hij werd achterna gezeten door twee agenten. De politie schoot op hem, maar slaagde er niet in om [A.] te arresteren. Enkele van uw familieleden en ook een aantal burens waren getuige van dit incident en de ontsnapping van [A.]. Diezelfde avond kreeg u bezoek van de broers van [E.]: [A.] en [A.]. Ze vroegen u wat er gebeurd was en u lichtte hen in over de situatie. Op maandag kwamen ze terug en vroegen ze u of u op donderdag een verklaring wilde afleggen over wat u gezien had. U gaf aan dat u eerst met uw advocaat wilde spreken, wat u dinsdag deed. Op donderdag ging u naar een hoorzitting van de rechtbank van Danli, waar u een verklaring aflegde. Bij deze zitting werden [E.] en [M.] ervan beschuldigd dat ze drugs verkochten. Volgens de politie was de inhoud van de bewuste zwarte zak drugs, kwam deze toe aan [E.] en [M.] en was er geld aangetroffen in de werkplaats. De politie zweeg evenwel over de ontsnapping van [A.]. U vertelde in de rechtbank alles wat u gezien had en lichtte toe dat [A.] weggevlucht was, dat hij drugs verkocht en dat [E.] en [M.] geen drugs verkochten. Drie maanden na de inval in de werkplaats werden [E.] en [M.] vrijgelaten. In mei 2018 dook [A.], die na de inval nog eenmaal gezien werd door uw familie maar nadien zes maanden van de radar verdween, terug op in de wijk. Uw familie zei u dat hij langs uw huis en langs uw werk reed. U hoorde in die periode dat uw buurvrouw te weten was gekomen dat [A.] ervan op de hoogte was dat u tegen hem getuigd had. Op 15 mei 2018 vroeg [A.] aan één van uw vrienden of u nog steeds in de meubelzaakwerkte. Hij antwoordde hierop bevestigend. U werd bang en in de daaropvolgende periode ging u slechts een tweetal dagen per week naar de meubelzaak waar u werkte. Soms werkte u op verplaatsing, soms zette uw baas W.(...) u na het werk thuis af. U ging daarnaast geregeld op bezoek naar uw familie in de bergen. Uit vrees voor uw leven besloot u Honduras te verlaten. Met behulp van uw nicht C.V.(...) kocht u een vliegtuigticket. Op 22 oktober 2018 nam u het vliegtuig naar België. Op 17 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij een eventuele terugkeer naar Honduras vreest u dat u vermoord zal worden door [A.] of zijn bende omdat u tegen hem getuigde in de rechtbank. Uw moeder en uw twee zussen wonen nog in Honduras. Uw moeder en uw zus N.(...) werden in het voorjaar van 2019 overvallen. N.(...) werd enkele weken nadien opnieuw beroofd. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; verschillende artikelen aangaande moorden die gepleegd werden door de maras; een kaart van Google Maps die uw woon- en werkomgeving toont; een kopie van een schrijven van W.L.A.(...) van 20 oktober 2018 waarin deze bevestigt dat u tot 20 oktober 2018 bij hem tewerkgesteld was; een kopie van een document van de strafuitvoeringsrechtbank van Danli d.d. 31 mei 2019 waaruit blijkt dat u als getuige werd voorgesteld in een dossier waarin twee personen werden beschuldigd van het ter beschikking stellen van een ruimte voor drugshandel of illegaal drugsgebruik; en enkele originele reisdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat de door u voorgehouden problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor

personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten gevolge van hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging. U verklaarde immers Honduras verlaten te hebben omdat u naar aanleiding van een politie-inval in een werkplaats op 29 juli 2017 voor de rechtbank een getuigenis aflegde ten nadele van [A.], een leider van de Mara 13, die u sinds mei 2018 op het spoor is en van wie u vreest door hem vermoord te worden (CGVS, p. 10). In uw geval kan een vrees als gevolg van deze beweerde gebeurtenissen op zich niet volstaan om te besluiten dat er sprake is van een link met het criterium 'politieke overtuiging' van de Conventie. Immers, niet iedereen die getuige is van criminele activiteiten of in dit verband verklaringen aflegt ten aanzien van de autoriteiten zal automatisch gepercipieerd worden als zijnde tegen de georganiseerde misdaadbendes op een zodanige manier dat er een link is met een (toegeschreven) politieke overtuiging. Op geen enkel ogenblik opperde u dan ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 29 mei 2019 een verband tussen uw problemen met maras en een (toegeschreven) politieke overtuiging. Evenmin kan een link worden vastgesteld tussen uw beweerde problemen en het behoren tot een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. De door u aangehaalde feiten zijn gemeenrechtelijk van aard en vallen bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4, §2 onder b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen verschillende elementen bevatten die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Vooreerst kan er benadrukt worden dat u niet eens de volledige naam van [A.] kon weergeven (CGVS, p. 13). Gezien uw beweringen dat [A.] een gekend bendeleider is in de stad waarin u uw hele leven heeft gewoond, die in het verleden overvallen pleegde en mensen vermoordde en die door iedereen gekend is, tegen wie u later getuigde in de rechtbank en die sinds mei 2018 achter u aankwam (CGVS, p. 8, 9 en 23) en gezien er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielrelaas, is het loutere feit dat u de volledige naam van [A.] niet kon geven niet ernstig. Deze vaststelling plaatst de geloofwaardigheid van uw vrees om door hem vermoord te worden danig op de helling.

Daarnaast legde u weinig aannemelijke verklaringen af betreffende uw getuigenis voor de rechtbank naar aanleiding van de politie-inval van 29 juli 2017 waarbij [A.] erin slaagde om de agenten te ontvluchten. Zo gaf u aan dat het gevaarlijk was om te getuigen tegen [A.], een bendeleider die betrokken is bij drugshandel, in het verleden verschillende overvallen pleegde en ook verschillende moorden op zijn kerfstok heeft (CGVS, p. 17 en 23). Gelet op het door u voorgehouden profiel van [A.] kan en mag er in alle redelijkheid aangenomen worden dat u, gelet op het risico dat u nam, een zekere kennis bezit van de juridische procedure waarin u betrokken partij was en de afloop ervan, hetgeen hier niet het geval is. Zo heeft u quasi geen kennis over wie er net als u nog getuigde in de gerechtelijke procedure naar aanleiding van het bewuste incident van 29 juli 2017 en wat deze personen uiteindelijk verklaard zouden hebben. Ofschoon er verschillende burens getuige waren van het incident (CGVS, p. 15), wist u niet of de broers van [E.] ook aan hen gevraagd hebben of zij verklaringen wilden afleggen ten aanzien van de rechtbank (CGVS, p. 18). U kon enkel stellen dat u gehoord had dat een buurvrouw zou getuigen doch dit uiteindelijk niet gedaan heeft. De naam van deze buurvrouw wist u evenwel niet (CGVS, p. 17 en 18). U wist voorts evenmin of [E.] iets verklaard heeft en wat hij dan verklaard zou hebben aangaande [A.] (CGVS, p. 18). Bovendien stelde u dat u zelfs niet gevraagd heeft aan [E.] en Medardo wat zij verklaard hebben bij de politie of in de rechtbank (CGVS, p. 18). In het licht van uw verklaringen dat u omwille van uw getuigenis vreest om vermoord te worden door [A.] is het niet aannemelijk dat u geen kennis bezit betreffende hun eventuele getuigenissen, daar waar zij, afhankelijk van wat zij daadwerkelijk verklaard zouden hebben, nochtans mogelijks eenzelfde risico als u lopen. Daarnaast is het opmerkelijk dat u de naam van de advocaat die u bijstond in aanloop van uw getuigenis niet weet (CGVS, p. 13). Evenmin slaagde u erin de naam van de rechter voor wie u uw getuigenis aflegde weer te geven (CGVS, p. 18). Bovendien, hoewel u als reden van uw getuigenis aanhaalde dat u [E.] kende en dat u het deed op vraag van zijn broers, dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over de uitspraak van deze rechter eerder vaag zijn (CGVS, p. 17). Zo geeft u aan niet te weten wat er exact besloten is, maar kon u slechts stellen dat [M.] een taakstraf kreeg en de stad

moest schoonmaken en dat [E.] deze straf niet opgelegd kreeg (CGVS, p. 19). U had in dit verband ook geen contact met de politie of het gerecht (CGVS, p. 21). Indien u werkelijk ten voordele van hen getuigenissen aflegde en hiervoor, gelet op het profiel van [A.] – een notoir bendeleider die in het verleden reeds mensen vermoord heeft –, een aanzienlijk risico nam, kan er verwacht worden dat u de afloop van de juridische procedure in detail kan weergeven, quod non in casu. Uw verklaringen dat u een getuigenis aflegde in de rechtbank ten nadele van [A.] komen gelet op voorgaande vaststellingen danig op de helling te staan.

Ook de vaststelling dat u er niet in slaagde om uw verklaringen over uw getuigenis tegen [A.] te ondersteunen met overtuigende documenten, zet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen op een helling. Het enige document dat u neerlegde ter ondersteuning van uw beweringen betreft het schrijven van de strafuitvoeringsrechtbank d.d. 31 mei 2019. De inhoud ervan kan evenwel niet overtuigen. Hieruit valt slechts af te leiden dat u voorgesteld werd als getuige in het dossier betreffende [E.A.A.E.] en [E.M.O.S.]. Uit niets blijkt evenwel dat u daadwerkelijk een getuigenis aflegde of wat u precies verklaard heeft ten aanzien van de rechtbank. Bovendien is het enigszins opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 29 mei 2019 verklaarde dat uw moeder reeds twee maanden tevergeefs trachtte om documenten betreffende uw getuigenis te bekomen (CGVS, p. 13), daar waar u enkele dagen na uw persoonlijk onderhoud er opeens in slaagde wél een officieel gerechtelijk document, dat werd opgemaakt op 31 mei 2019, over te maken aan het Commissariaat-generaal. Daarnaast dient benadrukt dat dit document slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waardoor hier geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend, te meer gezien een dergelijke kopie gemakkelijk manipuleerbaar is. Hoe dan ook is het zeer bevreemdend dat, indien u werkelijk tegen [A.] getuigde in het kader van een gerechtelijke procedure, u niet meerdere documenten in dit verband kon neerleggen ter ondersteuning van uw beweringen. Ofschoon er tijdens uw persoonlijk onderhoud het belang van dergelijke documenten werd benadrukt en u de kans werd gegeven om alsnog bijkomende documenten over te maken (CGVS, p. 13, 14, 23 en 24), mocht het Commissariaat-generaal tot op heden evenwel geen bijkomende documentatie ontvangen, noch een verklaring voor het ontbreken ervan. Een dergelijk gebrek aan bewijskrachtige documenten ter ondersteuning van uw getuigenis, daar waar dit in alle redelijkheid verwacht kan worden, doet opnieuw afbreuk aan uw bewering daadwerkelijk in de rechtbank een getuigenis afgelegd te hebben ten nadele van bendeleider [A.].

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen wordt bovendien ondermijnd door het vage karakter van uw verklaringen over de manier waarop u vernam dat [A.] wist dat u tegen hem getuigd heeft en dat hij u in het vizier nam. U gaf aan dat uw moeder dit tegen u zei in mei 2018 en u stelde dat zij het vernomen had van een buurvrouw (CGVS, p. 20). Wat de naam van deze buurvrouw is, wist u echter niet. Evenmin kon u uitleggen hoe deze buurvrouw aan die informatie kwam (CGVS, p. 20). Nochtans is deze gebeurtenis een kernelement in uw asielrelaas. Op het ogenblik dat u vernam dat [A.] op de hoogte was van uw getuigenis, begon u schrik te krijgen om vermoord te worden door [A.] (CGVS, p. 9 en 10). Er kan en mag dan ook in alle redelijkheid aangenomen worden dat u zich grondig geïnformeerd zou hebben over welke informatie uw buurvrouw vernomen had en waaruit zij afleidde dat [A.] op de hoogte zou zijn van uw getuigenis tegen hem, quod non in casu. Daarnaast stelde u dat uw vriend [A.] [A.] in diezelfde periode tegen het lijf liep en dat deze laatste vroeg of u nog steeds in de meubelzaak tewerkgesteld was (CGVS, p. 20). U wist evenwel niet hoe [A.] hierop gereageerd heeft. Het enige dat u hierover kon vertellen is dat hij enkel bevestigend geantwoord heeft op de vraag van [A.] (CGVS, p. 21). Echter, ook deze gebeurtenis betreft een kernelement in uw asielrelaas, waarvan in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat u zich hier spontaan en uitgebreid over informeert, hetgeen hier klaarblijkelijk niet het geval is. Gelet op uw verklaringen dat u sinds deze twee gebeurtenissen, waarbij u te weten kwam dat een gevaarlijk bendeleider, die in het verleden er niet voor terugdeinsde om geweld te gebruiken, vernam dat u tegen hem getuigd had en waarbij u op de hoogte werd gebracht van het feit dat deze man zich naar u geïnformeerd had, schrik begon te krijgen om vermoord te worden (CGVS, p. 9 en 10), is een dergelijke lacunaire kennis van deze bewuste incidenten niet ernstig.

Ook de vaststelling dat u zich in Honduras na deze twee gebeurtenissen in mei 2018 niet conform de door u beweerde vrees gedroeg schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ten zeerste. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds mei 2018 op de hoogte was van het feit dat [A.] wist dat u tegen hem getuigd had, dat uw vriend [A.] kort met hem gesproken had en dat sindsdien steeds meer mensen [A.] zagen opduiken in uw omgeving (CGVS, p. 20 en 21). In het licht van uw vrees dat [A.] en/of zijn bende u zouden vermoorden, is het dan ook opmerkelijk dat u nauwelijks enige voorzorgsmaatregelen trof. U gaf aan dat u enkele dagen niet ging werken uit angst en dat u verschillende keren op bezoek ging bij uw familie in de bergen. Verder zegt u dat uw baas [W.] u soms thuis afzette na het werk. Ook ging u

per moto van en naar uw werkplaats. Andere maatregelen trof u niet en u bleef tweemaal per week naar uw werk gaan (CGVS, p. 21). Ondanks het feit dat [A.] wist dat u werkte in de meubelzaak en ondanks het gegeven dat [A.] ervan op de hoogte was waar u precies woonde (CGVS, p. 3 en 22), veranderde u niet van woonplaats of werkplek. Indien u werkelijk tegen een gekend en gevaarlijk bendeleider getuigd zou hebben en indien u te weten zou zijn gekomen dat deze man naar u op zoek was, dan is het volstrekt ongeloofwaardig dat u nog tot aan uw vertrek 22 oktober 2018 – i.e. méér dan vijf maanden lang - op dezelfde plaats bleef wonen en werken. Hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat u niet genoeg geld had om het land te verlaten (CGVS, p. 13 en 23). Dit biedt geenszins een afdoende verklaring waarom u zichzelf niet beter zou beschermen tegen de door u beweerde dreiging, temeer u eerder al had aangegeven dat u zich in Honduras in een financieel stabiele situatie bevond (CGVS, p. 4). Bovendien dient benadrukt dat u reeds in juni 2018 het besluit nam om Honduras te verlaten en dat u reeds op 19 juni 2018 in het bezit was van uw paspoort (CGVS, p. 7, 12 en 13). Dat u nadien nog maandenlang in uw land van herkomst blijft wonen zonder daadkrachtige voorzorgsmaatregelen te nemen is getuigd op uw vrees om vermoord te worden niet aannemelijk.

Dat het uw verklaringen aangaande uw vrees om vermoord te worden aan geloofwaardigheid ontbreekt, blijkt tot slot nog uit de vaststelling dat in deze periode van vijf maanden, i.e. de periode tussen mei 2018 toen [A.] uw getuigenis vernam én 22 oktober 2018 toen u uiteindelijk Honduras verliet, het nooit tot een confrontatie is gekomen met [A.]. Dat het ondanks het gegeven dat [A.] wist waar u woonde en werkte en dat hij geregeld in uw omgeving opdook en ondanks de hierboven aangestipte vaststelling dat u uw leven nauwelijks wijzigde, nooit tot aanvaringen tussen u en uw beweerde tegenpartij is gekomen, doet nogmaals op zeer ernstige wijze afbreuk aan uw verklaringen dat u vreest om door hem of zijn bende vermoord te worden.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw getuigenis tegen [A.] en de problemen die u nadien met hem gekend zou hebben.

Betreffende de overige door u aangehaalde incidenten, met name het feit dat u in het verleden drie keer werd overvallen en dat na uw vertrek uit Honduras ook uw moeder en uw zus bij twee verschillende incidenten beroofd werden (CGVS, p. 12, 22 en 23), kan voorts opgemerkt worden dat deze problemen puur gemeenrechtelijk (crimineel) van aard zijn en op basis hiervan evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid. De door u aangehaalde overvallen houden overigens geen verband met uw concrete vluchtaanleiding. U gaf immers aan dat er geen indicaties zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk geviséerd werd bij deze overvallen (CGVS, p. 12). Nadat u een laatste keer overvallen werd in augustus 2016, woonde u bovendien nog geruime tijd in Honduras zonder dat u persoonlijk nog te maken kreeg met overvallen. Betreffende de overvallen waarvan uw moeder en uw zus na uw vertrek uit Honduras slachtoffer werden stelde u slechts dat dergelijke zaken vaak voorkomen. U verklaarde dan ook niet te weten waarom zij overvallen werden doch dat zij gewoon aan de beurt waren (CGVS, p. 22 en 23).

Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat u onvoldoende heeft aangetoond dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou oplopen in de zin van de artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Aan een verzoeker om internationale bescherming kan tot slot ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Honduras, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Honduras werd de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras” van 27 juli 2016 in rekening genomen en de “Country of Origin Report. Honduras.” van juli 2019. Uit deze informatie blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Honduras en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïmpliceerd is. Het geweld in het land wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen (Maras, lokale straatbendes, Chirizos,...), moorden, ontvoeringen, drugshandel, kidnappings, seksueel geweld, gedwongen rekrutering, afpersing, etc.. Daarnaast zijn femicide, huiselijk geweld, gedwongen prostitutie, verdwijningen, buitengerechtelijke executies dagelijks kost in Honduras.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Bovendien kadert het gros van dit geweld niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de Hondurese veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gros van het geweld dat in Honduras plaatsvindt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt overigens bevestigd in voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Honduras doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen gevisieerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras" van 27 juli 2016, pagina 66). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Hondurees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Honduras complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Honduras een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen slechts u identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Ook uw tewerkstelling bij W.L.A.(...) tot 20 oktober 2018 wordt op zich niet betwist, net als de manier waarop u zich naar uw werkomgeving begaf zoals u met een afdruk van Google Maps wenste aan te tonen (CGVS, p. 13). Uw reisdocumenten hebben voorts geen betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Honduras. Het document van de strafuitvoeringsrechtbank van Danli dd. 31 mei 2019 werd eerder in deze beslissing besproken, hieraan kan zoals vastgesteld geen waarde gehecht worden. Over de door u voorgelegde artikels inzake moorden die gepleegd worden door de maras, dient vastgesteld te worden dat u aangaf dat deze geen betrekking hebben op u persoonlijk (CGSV, p. 13). Ofschoon u verklaarde eenzelfde lot te wachten te staan omdat u getuigde tegen [A.] dient opgemerkt dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw getuigenis tegen en uw problemen met [A.], deze artikelen slechts de algemene veiligheidssituatie in Honduras weergeven die, zoals hierboven gesteld, niet van die aard is dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §5 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn vluchtrelaas te weerleggen.

In een tweede onderdeel citeert verzoeker objectieve landeninformatie en geeft hij aan dat Honduras een van de meest gewelddadige landen ter wereld is waar bende-geweld schering en inslag is. Hij wijst eveneens op de veiligheidsrisico's voor personen die zich verzetten tegen criminele bendes in Honduras en in het bijzonder voor zij die getuigen tegen bendeleden. Verzoeker verwijst in dit verband onder meer naar de *"Eligibility Guidelines for Assessing the Internationale Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras"* van UNHCR van juli 2016 evenals het COI-rapport van juli 2019, vervat in het administratief dossier. Tevens geeft verzoeker aan dat er een gebrek is aan effectieve bescherming.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat de door hem aangevoerde problemen wel degelijk vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en/of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

In een vierde onderdeel houdt verzoeker voor dat hij, mocht de Raad van oordeel zijn dat zijn vrees geen link heeft met het Vluchtelingenverdrag, minstens de subsidiaire bescherming dient te krijgen. Hij benadrukt dat hij een objectief bewijs heeft neergelegd van zijn getuigenis en verwijst naar zijn argumentatie zoals weergegeven in het tweede onderdeel.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een e-mail toe met de volgende documenten, alle kopieën:

- een schriftelijk attest dat hij getuige is geweest in een drugszaak in Honduras;
- een attest van zijn werkgever toen hij nog in Honduras verbleef;
- een boarding pass van zijn vlucht naar België.

De Raad stelt vast dat de eerste twee documenten reeds werden voorgelegd in het kader van verzoekers gehoor bij het CGVS.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer vergezeld van een origineel stuk van de Hondurese rechtbank dat hij eerder in gekopieerde vorm aan de Raad heeft overgemaakt.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Honduras uit vrees voor de Mara Salvatrucha (MS-13) nadat hij tegen één van hun lokale leiders getuigd heeft voor de rechtbank.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. Hierover kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot de neergelegde documenten die verzoekers identiteit en nationaliteit aantonen, alsmede zijn tewerkstelling bij W.L.A. tot 20 oktober 2018, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat deze betrekking hebben op feiten die op zich niet worden betwist. Ook de manier waarop verzoeker zich naar zijn werkomgeving begaf, zoals hij met een afdruk van Google Maps wenste aan te tonen, wordt niet betwist. Verzoekers reisdocumenten hebben evenmin betrekking op zijn vluchtmotieven.

De inhoud van het document van de strafuitvoeringsrechtbank van Danli van 31 mei 2019, kan op zich niet overtuigen en verzoekers vluchtrelaas aannemelijk maken. Uit dit document kan enkel worden afgeleid dat verzoeker werd voorgesteld als getuige in het dossier betreffende E.A.A.E. en E.M.O.S. Uit niets blijkt evenwel dat verzoeker daadwerkelijk een getuigenis aflegde, noch wat hij precies heeft verklaard ten aanzien van de rechtbank. Verzoeker heeft geen andere documenten neergelegd waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk heeft getuigd tegen voormelde bendeleden. Dat verzoeker werd voorgesteld als getuige, volstaat in deze stand van zaken op zich niet om hem een internationale beschermings-status toe te kennen.

De voorgelegde artikels inzake moorden die worden gepleegd door de maras schetsen de algemene veiligheidssituatie in Honduras en zijn louter algemeen van aard. Deze hebben geen betrekking op verzoekers persoonlijke situatie, zoals hij ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 13).

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Honduras te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoeker niet eens de volledige naam van A. kon weergeven, (ii) verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegt betreffende zijn getuigenis voor de rechtbank naar aanleiding van de politie-inval van 29 juli 2017 waarbij A. erin slaagde om de agenten te ontvluchten, (iii) verzoeker er niet in slaagde om zijn verklaringen over zijn getuigenis tegen A. te ondersteunen met overtuigende documenten, (iv) de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen bovendien wordt ondermijnd door het vage karakter van zijn verklaringen over de manier waarop hij zou hebben vernomen dat A. wist dat hij tegen hem heeft getuigd en dat hij hem in het vizier nam, (v) verzoekers houding na deze gebeurtenissen in mei 2018 niet overeen stemt met de door hem beweerde vrees voor vervolging, (vi) het in deze periode van vijf maanden, i.e. de periode tussen mei 2018 toen A. verzoekers getuigenis zou hebben vernomen én 22 oktober 2018 toen verzoeker uiteindelijk Honduras verliet, nooit tot een confrontatie is gekomen met A., en (vii) de overige door verzoeker aangehaalde overvallen puur crimineel van aard zijn en op basis hiervan evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid, en overigens geen verband houden met verzoekers concrete vluchtaanleiding.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

4.4. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift de context in Honduras waarbij hij aangeeft dat dit land een van de meest gewelddadige ter wereld is, waar bendegegeweld schering en inslag is. Hij verwijst naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras”* van UNHCR van juli 2016 en naar het Country of Origin Report van juli 2019 vervat in het administratief dossier. Hij wijst eveneens op de veiligheidsrisico's voor personen die zich verzetten tegen criminele bendes in Honduras en in het bijzonder voor zij die getuigen tegen bendeleden. Verzoeker meent dat hij een dergelijk risicoprofiel heeft.

Na lezing van objectieve landeninformatie, aangebracht door beide partijen, beaamt de Raad dat de toestand in Honduras problematisch is en dat de georganiseerde misdaad er erg actief is met wijdverspreid crimineel geweld tot gevolg. Verzoeker verwijst aldus terecht naar deze algemene informatie, maar gaat er aan voorbij dat in het kader van artikelen 48/3 en 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten in casu niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of gevisieerd door bendeleden, in casu een bendeleider van de MS-13.

Bovendien blijkt uit de voorliggende objectieve landeninformatie dat het crimineel geweld, hoewel wijdverspreid, naar aard en vorm doelgericht is. In de heersende Hondurese context kunnen burgers met een welbepaald profiel of voor een welbepaalde reden of doel worden vervolgd of gevisieerd door criminele bendes, afhankelijk van hun individuele omstandigheden.

Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel volstaat op zich dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit blijkt dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar Honduras. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoeker hier niet in slaagt.

Vooreerst blijkt dat verzoeker de volledige naam van A. niet kon weergeven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 13). Waar verzoeker benadrukt dat deze notoire bendeleider

algemeen gekend staat onder zijn bijnaam 'El abuelo' en het dan ook niet hoeft te verbazen dat hij niet zijn volledige naam kent, kan men zich bedenkingen maken bij het feit dat verzoeker wel de naam A. kon opgeven. Ook waar hij erop wijst dat A. geen beklaagde was in het proces, overtuigt hij niet. Gezien zijn beweringen dat A. een gekend bendeleider is in de stad waarin hij zijn hele leven heeft gewoond, die in het verleden overvallen pleegde en mensen vermoordde en die door iedereen gekend is, tegen wie hij later getuigde in de rechtbank, en die sinds mei 2018 achter hem aankwam, is het niet aannemelijk noch ernstig dat verzoeker in deze omstandigheden de volledige naam van A. niet kon geven. Dit geldt des te meer nu van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielrelaas. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekers vrees om door A. te worden vermoord danig ondermijnt.

Daarnaast kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegt betreffende zijn getuigenis voor de rechtbank naar aanleiding van de politie-inval van 29 juli 2017 waarbij A. erin slaagde om de agenten te ontvluchten. Zo gaf verzoeker aan dat het gevaarlijk was om te getuigen tegen A., een bendeleider die is betrokken bij drugshandel, in het verleden verschillende overvallen pleegde en ook verschillende moorden op zijn kerfstok heeft (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 17, 23). Gelet op het door verzoeker voorgehouden profiel van A. kan en mag er in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker, gelet op het risico dat hij nam, een zekere kennis bezit van de gerechtelijke procedure waarin hij getuige was en de afloop ervan. Uit wat volgt zal blijken dat dit hier niet het geval is.

Zo heeft verzoeker nagenoeg geen kennis over wie er net als hij nog getuigde in de gerechtelijke procedure naar aanleiding van het bewuste incident van 29 juli 2017 en wat deze personen uiteindelijk zouden hebben verklaard. Ofschoon er verschillende burens getuige waren van het incident (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 15), wist verzoeker niet of de broers van E. ook aan hen hebben gevraagd of zij verklaringen wilden afleggen ten aanzien van de rechtbank (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 18). Hij kon enkel stellen dat hij had gehoord dat een buurvrouw zou getuigen, doch dit uiteindelijk niet heeft gedaan. De naam van deze buurvrouw wist verzoeker evenwel niet (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 17 en 18). Verzoeker doet dit af als een louter detail en betoogt dat het niet verbaast dat hij haar naam niet kende nu zij verderaf in de buurt woonde en hij niet met haar in contact kwam, doch deze uitleg overtuigt allerm minst. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat hij wist om wie het ging. Omtrent deze buurvrouw verklaarde hij immers: *"Ik heb haar nog niet zo vaak gezien"* en *"Ze woont ook nog niet zo lang in de buurt"*. Er mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker op zijn minst contact met haar zou hebben gezocht. Dat verzoeker dit niet heeft gedaan en evenmin de andere burens, die eveneens getuige waren van het bewuste incident, heeft opgezocht om na te vragen of ook aan hen werd gevraagd om te getuigen, wijst op een gebrek aan interesse en ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Dat verzoeker overigens evenmin wist of E. iets heeft verklaard en wat hij dan zou hebben verklaard aangaande A. (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 18), is al helemaal frappant. In het licht van verzoekers verklaringen dat hij omwille van zijn getuigenis vreest om te worden vermoord door A., is het niet aannemelijk dat hij geen kennis bezit betreffende eventuele getuigenissen, daar waar de getuigen, afhankelijk van wat zij daadwerkelijk zouden hebben verklaard, nochtans mogelijk eenzelfde risico lopen als hijzelf. Verder wist verzoeker de naam van de advocaat die hem bijstond in de aanloop van zijn getuigenis niet, noch de naam van de rechter voor wie hij zijn getuigenis aflegde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 13, 18). Ook legde verzoeker vage verklaringen af over de uitspraak van deze rechter. Zo geeft hij aan niet te weten wat er exact is besloten: hij kon slechts stellen dat M. een taakstraf kreeg en de stad moest schoonmaken en dat E. deze straf niet kreeg opgelegd (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 19).

Verzoeker wijst er in deze op dat hij slechts getuige was op het proces en hij, daar hij geen partij was bij het proces, niet werd ingelicht over het verloop of de uitkomst van het proces en hij evenmin inzage had in het dossier of het vonnis. Deze stelling kan echter niet zonder meer worden bijgetreden. Als getuige speelde verzoeker immers een cruciale rol in de gerechtelijke procedure. In deze hoedanigheid zou hij dan ook het verdere verloop van het proces kunnen blijven volgen. Dat hij wel degelijk inlichtingen verkreeg gedurende het proces, blijkt overigens uit zijn verklaringen waar hij met betrekking tot de getuigenissen afgelegd door de politie aangeeft: *"Dat heb ik kunnen opmaken uit de verklaring van de politie die ik van de advocaat heb doorgekregen."* (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 17). Verzoeker biedt dan ook geen aannemelijke verklaringen voor zijn gebrekkige kennis en

vage verklaringen omtrent het proces waarin hij als getuige figureerde. Dat hij in de aan het verzoekschrift gevoegde e-mail de naam van zijn advocaat in Honduras vermeldt, neemt niet weg dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud deze naam niet wist. Dat hij zich de naam van zijn advocaat niet meer voor de geest kon halen omdat hij hem slechts twee keer ontmoette, is gelet op de omstandigheden wederom niet ernstig en overtuigt allerminst.

Daarnaast wijst de Raad op het volgende. Verzoeker haalde als reden voor zijn getuigenis aan dat hij E. kende en dat hij het deed op vraag van zijn broers. Dat verzoeker zelfs achteraf bij E. en M. niet heeft geïnformeerd wat zij hebben verklaard bij de politie of in de rechtbank (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 18), mist elke ernst en geloofwaardigheid. Gelet op het notoire profiel van A. tegen wie verzoeker getuigde en het risico dat hij hierbij nam, kan van verzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen zich nader te informeren over wat zij hebben getuigd. Ook wat betreft de uiteindelijke uitspraak van de rechter, heeft hij geen contact opgenomen met de politie of het gerecht (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 21).

Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker. Dergelijke laconieke houding doet afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande.

Indien verzoeker werkelijk ten voordele van E. en M. getuigenissen aflegde en hiervoor, gelet op het profiel van A. – een notoir bendeleider die in het verleden reeds mensen heeft vermoord – een aanzienlijk risico nam, kan er worden verwacht dat hij zowel het verloop als de afloop van de gerechtelijke procedure meer precies en nauwkeurig kan weergeven. Gelet op wat voorafgaat, bleek verzoeker hier echter niet toe in staat. De bewering dat hij een getuigenis aflegde in de rechtbank ten nadele van A., mist dan ook elke geloofwaardigheid. Het document van de uitvoeringsrechtbank van Danli van 31 mei 2019 toont het tegendeel niet aan. De Raad brengt in herinnering dat hieruit enkel valt af te leiden dat verzoeker werd voorgesteld als getuige in het dossier betreffende E.A.A.E. en E.M.O.S. Uit niets blijkt evenwel dat verzoeker daadwerkelijk een getuigenis aflegde, noch wat hij precies zou hebben verklaard ten aanzien van de rechtbank. Verzoeker toont hiermee dan ook niet aan daadwerkelijk tegen A. te hebben getuigd. Bovendien kunnen bedenkingen worden gemaakt bij het feit dat verzoeker geen bijkomende documentatie kan voorleggen ter ondersteuning van zijn getuigenis, te meer hij heeft aangegeven de getuigenissen van de politie te hebben doorgekregen via zijn advocaat. Indien verzoeker werkelijk tegen A. getuigde in het kader van een gerechtelijke procedure, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij meerdere documenten in dit verband kan neerleggen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers gedrag in Honduras na deze twee gebeurtenissen in mei 2018 niet overeenstemt met de door hem beweerde vrees. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij sinds mei 2018 op de hoogte was van het feit dat A. wist dat hij tegen hem had getuigd, dat zijn vriend A. kort met hem had gesproken en dat sindsdien steeds meer mensen A. zagen opduiken in zijn omgeving. In het licht van zijn vrees dat A. en/of zijn bende hem zouden vermoorden, is het niet aannemelijk dat verzoeker nauwelijks enige voorzorgsmaatregel trof en zich enkel beperkte tot het doorbreken van zijn routine. Verzoeker gaf aan dat hij enkele dagen niet ging werken uit angst en dat hij verschillende keren op bezoek ging bij zijn familie in de bergen. Verder zegt hij dat zijn baas W. hem soms thuis afzette na het werk. Ook ging hij per moto van en naar zijn werkplaats. Andere maatregelen trof verzoeker niet en hij bleef tweemaal per week naar zijn werk gaan (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 21). Ondanks het feit dat A. wist dat verzoeker werkte in de meubelzaak en ondanks het gegeven dat A. ervan op de hoogte was waar hij precies woonde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 22), veranderde verzoeker niet van woonplaats of werkplek. Indien hij werkelijk tegen een gekend en gevaarlijk bendeleider zou hebben getuigd en indien hij te weten zou zijn gekomen dat deze man naar hem op zoek was, dan is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker nog tot aan zijn vertrek op 22 oktober 2018 – i.e. méér dan vijf maanden lang – op dezelfde plaats bleef wonen en werken. Deze houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Verzoeker legt uit dat hij niet beschikte over voldoende financiële middelen om te vertrekken en daarom een minimum bleef werken, doch zijn beweerde financiële perikelen bieden geenszins een afdoende verklaring waarom hij zichzelf niet beter zou beschermen tegen de door hem voorgehouden bedreiging. Dat verzoeker nadien nog maandenlang in zijn land van herkomst blijft wonen zonder daadkrachtige voorzorgsmaatregelen te nemen, is gelet op zijn vrees om te worden vermoord allerminst geloofwaardig.

Tot slot is het feit dat het in deze periode van vijf maanden, i.e. de periode tussen mei 2018 toen A. verzoekers getuigenis vernam en 22 oktober 2018 toen verzoeker uiteindelijk Honduras verliet, nooit tot een confrontatie is gekomen met A. (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 mei 2019, p. 22), een zoveelste aanwijzing dat het verzoekers verklaringen aangaande zijn vrees om te worden vermoord aan geloofwaardigheid ontbreekt. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat dit daarentegen hét bewijs is dat

de maatregelen die hij nam hem tijdelijk beschermden, kan hij niet worden gevolgd. A. wist waar verzoeker woonde en werkte en dook geregeld op in zijn omgeving. Verzoeker wijzigde zijn leven ook nauwelijks. Dat het nooit tot een aanvaring is gekomen, doet nogmaals op zeer ernstige wijze afbreuk aan verzoekers vrees om door A. of zijn bende te worden vermoord.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal de overige door hem aangehaalde incidenten correct beoordeelt als volgt:

“Betreffende de overige door u aangehaalde incidenten, met name het feit dat u in het verleden drie keer werd overvallen en dat na uw vertrek uit Honduras ook uw moeder en uw zus bij twee verschillende incidenten beroofd werden (CGVS, p. 12, 22 en 23), kan voorts opgemerkt worden dat deze problemen puur gemeenrechtelijk (crimineel) van aard zijn en op basis hiervan evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid. De door u aangehaalde overvallen houden overigens geen verband met uw concrete vluchtaanleiding. U gaf immers aan dat er geen indicaties zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk geviséerd werd bij deze overvallen (CGVS, p. 12). Nadat u een laatste keer overvallen werd in augustus 2016, woonde u bovendien nog geruime tijd in Honduras zonder dat u persoonlijk nog te maken kreeg met overvallen. Betreffende de overvallen waarvan uw moeder en uw zus na uw vertrek uit Honduras slachtoffer werden stelde u slechts dat dergelijke zaken vaak voorkomen. U verklaarde dan ook niet te weten waarom zij overvallen werden doch dat zij gewoon aan de beurt waren (CGVS, p. 22 en 23).”

4.5. De Raad acht het voorafgaande voldoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de onaannemelijkheden, vaagheden en de onwetendheden die worden vastgesteld. Verzoekers kritiek op het motief dat betrekking heeft op de manier waarop hij vernam dat A. wist dat hij tegen hem heeft getuigd, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn getuigenis in het vizier zou zijn gekomen van de criminele bende MS-13 en meer specifiek, de bendeleider ervan. Bijgevolg kan een vrees voor vervolging in dit opzicht niet worden aangenomen.

4.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Honduras zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terug-

keert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Honduras:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Honduras werd de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras” van 27 juli 2016 in rekening genomen en de “Country of Origin Report. Honduras.” van juli 2019. Uit deze informatie blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Honduras en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïmpliceerd is. Het geweld in het land wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen (Maras, lokale straatbendes, Chirizos,...), moorden, ontvoeringen, drugshandel, kidnappings, seksueel geweld, gedwongen rekrutering, afpersing, etc.. Daarnaast zijn femicide, huiselijk geweld, gedwongen prostitutie, verdwijningen, buitengerechtigde executies dagelijks kost in Honduras.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Bovendien kadert het gros van dit geweld niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de Hondurese veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gros van het geweld dat in Honduras plaatsvindt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt overigens bevestigd in voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Honduras doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïmpliceerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras” van 27 juli 2016, pagina 66). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Hondurees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Honduras complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Gelet op het voormelde besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Voormelde wijst aan dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES